

Beyaz şeylerle ilgili yazmaya karar verdiğim bahar, ilk yaptığım bir liste çıkarmak oldu.

Kundak

Zabın

Tuz

Kar

Buz

Ay

Pirinç

Dalga

Beyaz manolya

Beyaz kuş

Beyaz gülümseme

Beyaz kâğıt

Beyaz köpek

Beyaz saçlar

Kefen

Her bir sözcüğü yazarken tuhaftır, çok sarsıldım. Bu kitabı mut- laka tamamlamak istediğimi ve yazım sürecinin bir şeyleri değış- tireceğini hissettim. Yaraya sürülen beyaz merhem, üstüne sarılan beyaz sargı bezi gibi bir şeylerin gerekli olduğunu da.

Ancak birkaç gün geçtikten sonra listeyi tekrar düşündüm.

Ne anlamı var ki bu sözcüklerin derinine inmenin.

Yaylı bir enstrümanı çalarken hüznölü, acayip yahut tiz bir se sin çıkması gibi, bu sözcüklerle yüreğimi ovalarsam cümleler

ka lemmiden dökülecek. Bu cümlelerin arasına beyaz sargı bezi ör tüp saklansam olur mu peki?

Bu soruya cevap vermek zor olduğu için başlamayı erteledim. Ağustosta bu yabancı ülkenin başkentine kısa süreliğine taşınıp kiralık bir dairede yaşamaya başladım. İki aya yakın süre geçti ve havaların soğumaya başladığı bir gece, alışkın olduğum acımasız bir arkadaşına benzeyen migren yüzünden bir bardak ılık suyla haplerimi yutarken fark ettim: saklanmak mümkün değildi.

Zamana dair duyuların keskinleştiği anlar vardır. Bilhassa hastayken böyledir. Neredeyse on üç yaşında başlayan migrenim, o günden beri mide kramplarıyla birlikte ansızın gelir ve günlük hayatımı durdurur. Elimdeki işlerin hepsini bırakıp ağrıyla başa çıkmaya çalışırken damla damla ilerleyen zaman, tıpkı jiletten yapılmış boncuklara benzer. Parmağımla dokunsam kanatacak gibidir. Derin derin nefes alıp verirken her an hayata tutunduğumu daha net hissedirim. Günlük hayata döndükten sonra bile bu his, nefesini tutmuş, hâlâ olduğu yerde beni bekler. Böyle bir keskin zamanın kenarında, her saniye yenilenen şeffaf bir uçurumun ucunda ilerlemeye devam ederiz. Yaşadığımız kadarlık zamanın sonunda pamuk ipiyle bağlıymışız gibi güç bela adımımızı atar, irademizi kullanmaya bile fırsat bulamadan, diğer adımımızı tereddütsüz boşluğa atarız. Cesur olduğumuzdan değil, başka bir çıkar yolu olmadığından. Şu an bile o tehlikeyi hissediyorum. Henüz yaşamadığım zamanlara doğru, yazmadığım kitaplara doğru pervasızca yürüyorum.

Uzun zaman önceydi.

Sözleşmeyi imzalamadan önce, son kez o daireyi görmeye gittim.

Dairenin aslında beyaz olan demir kapısının rengi zamanla sol- muştı. Kirliydi ve yer yer boyları dökülmüştü. Boyaları soyulan her yer paslanmıştı. Hepsi bu olsaydı, aklımda sadece eski ve kirli bir kapı olarak kalırdı. Asıl mesele "301" olan daire numarasının yazılış şekliydi.

Birisi, muhtemelen dairenin eski kiracılarından biri, çivi gibi keskin bir şeyle kapının yüzeyini kazıyarak numarayı yazmıştı. Ra- kamlara yazılış sırasına göre dikkatle baktım. Üç parmak büyüklü- ğünde köşeli bir 3. Ondan daha küçük ama üst üste kazınarak ka- lınca yazılmış ve bakar bakmaz göze ilk çarpan 0. Son olarak en derin şekilde, epey güç sarf edilerek uzun ve kalınca kazınmış 1. Bu keskin çizgilerin ve kavislerin üzerinden koyu kırmızı pas iz- leri yayılarak akmış, eski bir kan lekesi gibi kurumapapadi rumuştu. Ben hiç bir şeye değer vermiyorum. Yaşadığım yere, her gün açıp kapadı- ğım kapıya, şu lanet hayatıma değer vermiyorum. Dişlerini sıkan o rakamlar bana dik dik bakmaktaydı.

Bu, benim kiralamayı düşündüğüm, o kıştan itibaren yaşamak istediğim dairenin kapısıydı.

Eşyalarımı yerleştirdiğimin ertesi günü bir kutu beyaz boya ve bü- yükçe bir fırça aldım. Henüz duvar kâğıdı kaplanmamış mutfak ve odanın duvarlarında irili ufaklı lekeler görünüyordu. Özellikle elektrik düğmesinin etrafı kapkaraydı.

Kazara boya sıçrasa bile umursamayacağım açık gri bir eşofmanın üstüne eski beyaz bir kazak giyip boyamaya başladım. Zaten en başından beri boyama işini tertemiz şekilde tamamlayacağımı düşünmüyordum. Leke- lense bile beyaz bir leke pis bir lekeden daha iyidir. Böyle kayıt- sızca sadece kirli yerlere fırça sürdüm. Muhtemelen bir zamanlar aktığı için oluşmuş tavandaki kocaman lekeyi beyaza boyayıp yok ettim. Açık kahverengi mutfak tezgâhının içindeki pis kısımları da elbeziyle bir kez silip beyaza boyayıverdim.

Son olarak dışarı çıkıp demir kapıyı boyamaya başladım. Yara bere dolu kapının üstüne fırçayı her vurduğumda kirler siliniyordu. Kazınmış rakamlar kayboldu. Kan lekesine benzeyen pas izleri kay- boldu. Sıcacık odama geri dönüp bir saat kadar dinlendikten sonra dışarı çıktığımda boyanın aktığını gördüm. Rulo yerine fırça kul- landığım için de izler dikkat çekiyordu. Fırça izlerini kaybedecek kadar kalın bir kat daha boya sürdükten sonra odama döndüm. Bir saat sonra nasıl olduğunu görmek için terliklerimi sürüye sürüye tekrar dışarı çıktığımda hafiften kar yağmaya başlamıştı. Hangi ara hava kararmıştı, fark etmemişim. Henüz sokak lambaları yanmamıştı. Bir elimde boya kutusu öbür elimde fırçayla bir süre di- kildim, hafifçe eğilerek yüzlerce kuş tüyünün uçuşması gibi yavaş yavaş düşen kar tanelerini dalgın dalgın izledim.

KUNDAK

Yeni doğmuş bebek, kar gibi beyaz kundağa sımsıkı sarılmış. Ana rahmi her yerden dar ve sıcak bir ortam olduğundan aniden sınır- sızca genişleyen yeni mekânda korkar endişesiyle hemşire tüm gü- cüyle ufacık bedeni sarıp sarmalamış.

Daha yeni yeni nefes almaya başlayan insan... Kim olduğunu, nerede olduğunu, az önce neyin başladığını bilmeyen insan... Yeni doğmuş bir kuş ya da bir enikten bile daha güçsüz, yavru hayvan- lar arasında en küçük hayvan.

Çok kan kaybettiği için yüzü kirece dönen kadın bu bebeğin ağlayan yüzünü seyreder. Şaşkınlık içinde kundaktaki bebeği ku- çağına alır. Bu ağlamayı durdurmaya henüz bilmeyen insan... Az öncesine kadar inanılmaz bir acı yaşayan insan... Bebek bir an ağ- lamayı keser. Bir koku yüzündendir. Ya da ikisi daha yeni bağlantı kurmuştur. Bebeğin henüz göremeyen buğulu gözleri kadının yü- züne, sesin geldiği tarafa doğru yönelir.

Neyin başladığını bilmez bir halde, birbirleriyle bağlantı kurar- lar. Kan kokusunun yayıldığı sessizlik içinde. Bedenleri arasında beyaz bir kundak varken.

ZIBIN

Annem, ilk çocuğunun doğduktan iki saat sonra öldüğünü söylemişti.

Yüzü, ay parçası gibi beyaz bir kız çocuğuymuş. Sekizinci ayında erken doğduğu için vücudu çok küçükmüş fakat ağzı, burnu, göz- leri belirgin ve güzelmiş. Kara gözlerini açıp yüzüne baktığı anı unutamayacağını söylemişti annem.

O zamanlar annem ve bir köy ilkokuluna atanan babam köyün dışındaki lojmanda yaşıyorlarmış. Doğuma daha çok varmış, hiç- bir hazırlıkları yokmuş fakat öğleden önce birden suyu

gelmiş an- nemin. Etrafta kimsecikler yokmuş. Mahalledeki tek telefon yirmi dakikalık mesafede, durağın önündeki dükkândaymış. Babamın iş- ten çıkmasına altı saatten fazla varmış.

Yeni yeni kırağının düştüğü kış başlarıymış. Yirmi iki yaşındaki annem emekleyerek mutfağa doğru sürünüp bir yerden duyduğu şe- kilde su kaynatıp makası temizlemiş. Dikiş kutusunu karıştırarak küçük bir zıbın yapabileceği beyaz bir kumaş parçası bulmuş. Do- ğum sancısına direnerek, korkudan gözyaşı dökerek dikiş dikmiş. Zıbını dikmiş, kundak olarak kullanacağı ince bir battaniye çıkar- mış, gitgide şiddetlenen ve hızla tekrar eden ağrılarına dayanmış.

Sonunda tek başına bebeği doğurmuş. Tek başına göbek ba- ğını kesmiş. Bebeğin kana bulanmış ufacık bedenine az önce dik- tiği zıbını giydirmiş. Ölme, yalvarırım ölme. Zayıf bir sesle ağla- yan, avuç içi kadar bebeğini kucaklayıp tekrar tekrar mırıldanmış. İlk başta sımsıkı kapanmış bebeğin gözleri bir saat geçince mucize gibi açılmış. Annem, kara gözlere bakıp tekrar mırıldanmış. Yalva- rırım ölme. Oysa bir saat sonra bebek ölmüş. Ölen bebeğini göğ- süne yaslayıp ufacık bedeninin gittikçe soğumasına katlanmış. Ar- tık gözyaşı dökmüyormuş.

AY ŞEKLİNDE PİRİNÇ LOKUMU

Geçen bahar biri bana sordu: "Küçükken üzüntüye yakın herhangi bir deneyim yaşadın mı?" Radyo kaydındaydık.

O an, aniden hatırladığım şey bu ölümdü. Ben bu hikâye içinde büyüdüm. Küçük hayvanlar içinde en güçsüz olan

hayvan. Ay par- çası gibi beyaz, güzel bebek. Onun öldüğü yerde benim doğup bü- yüdüğüm bir hikâye.

Ay parçası gibi beyaz şey ne ki diye merak ediyordum ve altı yaşlarında ay şeklinde pirinç lokumu yapılırken birden anladım. Bembeyaz pirinç hamurunun yarım ay şekline getirildiğini, henüz buharda pişmemiş ay şeklindeki pirinç lokumlarının bu dünyadan değilmişçesine güzel olduklarını. Fakat piştikten sonra bir tabağa çam iğnelerinin üzerine sıralanmış pirinç lokumlarının görünüş- leri tam bir hayal kırıklığıydı. Buhar tenceresinin ateş ve buha- rıyla, rengi de şekli de değişen, mis kokulu susam yağı sayesinde parlayan pirinç lokumları, kesinlikle lezizdi fakat göz kamaştırıcı güzellikteki pirinç hamurundan tamamen farklıydı.

O an, annemin bahsettiği ay parçası gibi beyaz güzellik, bu- harda pişmeden önceki pirinç lokumlarıymış demek, diye düşün- düm. İşte öyle temiz bir yüzdü demek ki. Ondan sonra, içime de- mirle eziliyormuşum gibi bir sıkıntı düştü.

Geçen bahar o kayıt odasında bu hikâyeyi anlatmadım. Onun ye- rine küçükken beslediğim köpekten bahsettim. Beş yaşıma bastığım kış ölen cindo karması beyaz köpeğimin oldukça akıllı olduğunu anlattım. Sarmaş dolaş çekildiğimiz siyah beyaz bir fotoğrafımız vardı ancak işin tuhafı köpeğimin hayatta olduğu zamanlardan ona dair hiçbir hatıram yok. Tek hatırladığım onun öldüğü sabah. Be- yaz tüyleri, siyah gözleri, hâlâ nemli burnu. O günden sonra, ha- yatım boyunca köpekleri sevmeyen biri oldum. Elini uzatıp bir kö- peğin boynunu ve sırtını okşayamayan biri.

Bu yabancı şehirde neden eski anılarım sık sık aklıma geliyor ki?

Sokakta yürürken omzuma çarpacakmış gibi yanımdan geçip giden insanların neredeyse hiçbir sözünü, önünden geçtiğim table- lardaki neredeyse hiçbir sözcüğü anlayamıyorum. Sürüklenen bir ada gibi yayaların arasında geçerken bazen bedenim bir hapis- haneymiş gibi hissediyorum. Tüm anılarımın, o anılarımdan ayrıl- ması mümkün olmayan anadilimle birlikte, izole edilmiş hatta mü- hürlenmiş olduğunu hissediyorum. İzolasyon duygusu arttıkça hiç beklemediğim bir anda anılarım taptaze canlanıveriyor. Bütün ağır- lığıyla üstüme çöküyor sanki. Geçen yaz kaçarcasına geldiğim bu şehir, sanki dünyanın öbür ucunda bir yer değil de içimin tam ortası.

Şimdi bu şehir şafak vakti sisle kaplı.

Gökle yer arasındaki sınır kayboldu. Baktığım pencereden yal- nızca, dört beş metre kadar uzaktaki epeyce uzun iki kavak ağacı- nın koyu renkli hatları belli belirsiz görünüyor, onun dışında her şey beyaz. Aslında hayır, buna beyaz demek doğru olur mu ki? Zi- firi karanlığın her bir soğuk zerresini yudumlayarak, sessizce bu dünyayla öbür dünya arasında sallanan o devasa suyun hareketine?

Uzun zaman önceki yoğun sisli bir adanın sabahını anımsıyorum. Seyahat ettiğim arkadaşlarımla deniz kenarındaki uçurumda yürü- yüşe çıkmıştık. Hafif parıldayan görüntüsüyle sahilde çam ağaç- ları. Dik ve griye çalan bir uçurum. Sislin altında salınan kapkara denizi yukarıdan

seyreden, her zamankinden farklı, soğuk görünen arkadaşlarımın arkadan görüntüsü.

Fakat bir sonraki gün öğleden sonra, aynı yoldan yürüdüm ve manzaranın aslında ne kadar da sıradan olduğunu fark ettim. Gi- zemli bir bataklık olduğunu düşündüğüm yer kirli ve kurumuş bir çukurdu. Bu dünyaya ait değilmiş gibi duran çam ağaçları dikenli tellerin hizasında sırayla dikilmişti. Deniz, kartpostallardaki gibi mavi ve güzeldi. Her şey sıradandı ve nefesini tutmuştu. Nefesle- rini tutmuş bir sonraki sisi sabırla bekliyorlardı.

Böyle yoğun sisli bir şafakta, bu şehrin hayaletleri ne yapar ki?

Nefeslerini tutup bekledikleri sisin içine doğru sessizce yürür- ler mi acaba?

Sesimi bile bembeyaz yapan o su parçacıkları arasından onlara, bilmediğim anadilleriyle selam versem mi? Ya da konuşmadan sa- dece başımı mı sallasam?

BEYAZ ŞEHİR

Şehrin bir Amerikan askerî uçağı tarafından 1945 baharında çekil- miş bir videosunu izledim. Şehrin doğusunda savaş anısına inşa edilmiş binanın ikinci katındaki projeksiyon odasıydım. Sey- rettiğim videonun alt yazısına göre, 1944 Ekim'inden itibaren altı küsur ay boyunca bu şehrin yüzde doksan beşi yıkılmıştı. Bu şe- hir, Avrupa'da Nazilere direnerek başkaldıran yegâne yerdi ve Ey- lül 1944'te bir ay boyunca dramatik bir biçimde Alman askerlerini püskürterek

sivil özerklik sağlamıştı. Adolf Hitler, bu şehrin ibret-i âlem olsun diye mümkün olan bütün araçlar seferber edilerek yerle bir edilmesi emrini vermişti.

Videonun başlarında, yukarıdan görüntülenen bu şehir sanki karla kaplıymış gibi görünüyordu. Kirli beyaz kar ve buzlar üstüne sanki is düşmüş de kirlenmiş gibiydi. Uçak alçalınca şehrin görüntüsü netleşti. Ne karla kaplanmış ne de buzların üstü islen- mişti. Tüm binalar yıkılıp yerle yeksan olmuştu. Beyaz molozların üstündeki kapkara yanık izleri bakışlarımızın ulaştığı her yerdeydi.

O gün otobüsle eve dönerken eskiden kale olduğu söylenen parkta indim. Oldukça geniş parktaki koruyu geçip biraz yürüyünce kar- şıma eski hastane binası çıktı. 1944'teki taarruzda yıkılan hastane aslına sadık kalarak restore edilmiş, şimdi sanat galerisi olarak kul- lanılıyordu. Tarla kuşuna benzer kuşların yüksek tonda öttüğü, gür ağaçların omuz omuza verdiği patikayı takip ettiğimde fark ettim. Demek istediğim, bütün bunlar zaten bir kez ölmüştü. Bu ağaçlar, kuşlar, yollar, sokaklar, evler, arabalar ve insanların hepsi... Bu sebeple bu şehirde yetmiş yıldan daha eski bir şey yok. Eski şehrin kaleleri ve gösterişli sarayları, kralların surların dışında göl kenarındaki köşklerinin hepsi sahte. Bunlar; fotoğraflara, resimlere, haritalara bağlı kalınarak azimle restore edilmiş yeni şeyler. Eğer nadiren bir sütun ya da duvar yıkılmamışsa, onun üzerine, yanına yeni sütunlar ve duvarlar eklenmiş. Eskiden kalan alt kısım ile yeni yapılan üst kısmı ayıran sınır, yıkıma şahitlik eden çizgiler tüm çıp- laklığıyla gözler önündeydi.

İlk kez o gün onun hakkında düşünmüştüm.

Bu şehirle aynı kadere sahip biri. Bir kez ölmüş veya yıkıma uğramış biri. Yakıldığı için kararan enkazının üstünde, sürekli kendi kendini yenileyen biri. Bu yüzden henüz yeni olan biri. Bir sütun- dan kalmış, eskimiş taşlarının yıkıntısı üstüne eklenen yeni şeylerle birleşmiş, tuhaf görünüşe sahip biri.

KARANLIKTA BAZI NESNELER

Karanlıkta bazı nesneler beyaz görünür.

Belli belirsiz bir ışık karanlığa süzüldüğünde, o kadar da beyaz olmayan şeyler bile soluk bir renk yayar.

Geceleri karanlık salonun bir köşesindeki çekyatı açıp uzanarak uyumak yerine o soluk ışık içinde zamanın akışını hissederdim. Dışarıdaki ağaçların beyaz badanalı duvara yansımalarını izlerdim. Onun, bu şehre benzeyen birinin yüzünü derin derin düşünürdüm. Yüz hatlarının ve ifadesinin yavaş yavaş belirginleşmesini beklerdim.

IŞIKLI TARAF

Şehrin Yahudi mahallesinde hayatı boyunca, altı yaşında ölmüş abi- sinin ruhuyla yaşadığını iddia eden bir adamın hikâyesini okudum. Şüphesiz gerçek dışı bir hikâyeydi ama karşı koyması zor, ciddi bir üslupla yazılmış bir yazıydı. Ne görülebilen ne dokunulabilen bir çocuğun sesi ara sıra onu ziyarete geliyordu. Adam, Belçikalı bir aileye evlatlık verildiği için bu ülkenin dilini hiç bilmediği gibi bir abisi olduğu gerçeğinden bile habersizdi. Bu nedenle yaşadıkları- nın kaderinkötü bir tekrarıyla görülen bilinçli bir rüya veya deli-

lik belirtileri olduğunu düşünüyordu. Kendi geçmişini geç de olsa öğrendiği on sekiz yaşında, onu hâlâ ziyarete gelen ruhu anlamak için bu ülkenin dilini öğrendi. Böylece küçük abisinin şu ana kadar korku içinde kaldığını anladı. Askerler tarafından tutuklanma- dan hemen önce söylediklerinin, dehşet dolu birkaç sözün tekrarı olduğunu anladı.

Tahminimce sonunda öldürülen altı yaşındaki çocuğun akıbetini düşünmek bile istemediğim o hikâyeyi okuduktan sonra birkaç gün gözüme uyku girmedi. Derken bir gece içim sakinleşti- ğinde şöyle düşündüm: Annemin doğduktan sonra sadece iki saat yaşamış ilk bebeği, ara sıra beni ziyarete gelseydi eğer, benim onu anlayabilmemin bir yolu yoktu. Çünkü onun konuşmayı öğrenecek zamanı olmamıştı. Bir saat boyunca gözlerini açıp anne- sine doğru bakmış ama henüz göz sinirleri uyanmadığı için anne- sinin yüzünü görememişti. Muhtemelen sadece sesini duymuştu. Ölme, ölme yavrum. Anlayamadığı bu sözler o bebeğin işittiği tek ses olmuştur.

Bu yüzden ne kesin bir şey söyleyebilirim ne de inkâr edebilirim, arada sırada beni ziyarete geldiğini. Kısa süreliğine alnımda gözlerimde, zihnimde dolanıp durduğunu. Küçükken, ne olduğunu bile bilmeden sezdiğim, duyduğum bazı hislerin ondan gelip gelmediğini. Çünkü kim olursa olsun herkes karanlık bir odada uzandı ğında soğuğu hisseder. Ölme, ölme yavrum. Anlamlandıramadığım sevgiyle acının sesine yönelip soluk ıııklı anne sıcaklığına doğru, belki ben de karanlıkta öyle gözlerimi açıp bakmışımdır, kim bilir.

ANNE SÜTÜ

Yırımı üç yaşında bir kadın odada tek başına yatıyor. İlk düşen

kı- rağının erimediğı bir cumartesi sabahı, yirmi altı yaşındaki kocası elinde kürekle bir gün önce doğan bebeğini gömmeye evin arka ta- rafındaki dağa gitti. Kadının şişen gözleri tam açılmıyor. Bedeninin her köşesi, kasları, şişen parmakları sızlıyor. Birden ilk kez kadı- mın göğüsleri yumuşuyor. Kadın doğrularak oturup acemice göğ- sünü sıkıyor. İlk başta yoğun ve sarımsı, ardından beyaz süt akıyor.

KADIN

O bebeğin hayatta kalıp o sütü içtiğini düşünüyorum.

Hızlı hızlı nefes alarak dudaklarını büze büze memeyi emdi- ğini düşünüyorum.

Sütten kesilip pirinç lapası ve pilav yiyerek büyüdüğünü, ye- tişkin bir kadın olduktan sonra da birkaç kriz yaşasa da her sefe- rinde hayatta kaldığını düşünüyorum.

Defalarca ölümün eşiğinden döndüğünü ya da defalarca ölüme sırtını dönerek hep ilerlediğini düşünüyorum.

Ölme, yalvarırım ölme.

Bu sözler onun bedenine bir muska gibi kazındığı için.

Böylelikle onun benim yerime buraya geldiğini düşünüyorum.

Tuhaflığını ve tanıdıklığını hissedeceği, kendi hayatıyla ölü- müne benzeyen bu şehre.

MUM

O, bu şehrin ana caddelerinde yürüyor. Kavşaktaki kırmızı taşlı duvara bakıyor. Bombalı saldırıda yıkılan eski binanın restorasyo- nunda, Alman askerlerinin halkı kurşuna dizdiği taş duvar sökü- lüp bir metre kadar ileriye taşınmış. Küçük bir anıt taşın üstünde bu bilgi yazıyor. Onun önüne bir çiçek saksısı konmuş ve içinde birkaç beyaz mum yanıyor.

Tan vaktindeki kadar bulanık olmasa da hâlâ yarı şeffaf kopya kâğıdına benzeyen bir sis bu şehri sarıp sarmalamış durumda. Güçlü bir rüzgâr eser de sis aniden dağılırsa belki de restore edilen yeni binaların yerine yetmiş yıl önceki harabe, ürkek titreyişlerle göz- ler önüne serilecek. Kim bilir belki de o kadının yakınında toplan- mış hayaletler, birer birer doğrularak öldürüldükleri duvara doğru ateş püsküren gözlerle bakacaklar.

Ne yazık ki, rüzgâr esmiyor. Hiçbir şey ürkek titreyişlerle kendini göstermiyor. Eriyip düşen mum damlaları beyaz ve sıcak. Mum- ların beyaz fitili kendini alevin içine usul usul itiyor ve mumlar kı- salıyor. Usul usul kayboluyor.

Artık ben sana beyaz şeyleri vereceğim.

Kirletilse de, beyaz şeyleri, Yalnızca beyaz şeyleri uzatacağım sana.

Artık daha fazla kendime sormayacağım.

Bu hayatı sana uzatsam olur mu, bilmem.

O KADIN

BUZLANMA

Havanın içeri girmesini pek de engelleyemeyen camlar buzlanmış. Kış ortasında, bembeyaz buz tutan camların desenleri akarsuların üstündeki ince buz tabakasına benziyor. Romancı Bak Tevon, bo- yük kızı dünyaya geldiğinde buzlanmış pencereye bakıp onun is- mini koyduğunu söylemişti. Solyong. Kardelen.

Kadın daha önce denizin soğuktan buz tuttuğunu görmüştü. De- niz sığ ve sakin olmasına rağmen dalgalar, kıyıdan itibaren göz ka- maştırıcı güzellikte donmuştu. Sanki beyaz çiçekler kat kat açmış da öylece kalmış gibi duran görüntüyü izleyerek yürürken kumun her yerine dağılan soğuktan donmuş beyaz pullu balıklar göze çar- pıyordu. O bölgedeki insanlar böyle günlerde "Deniz buza kesti," derlerdi.

KIRAĞI

Kızı doğduğu gün kar değil ilk kırağı düşmüştü ama babası kızının ismine kar anlamına gelen "Sol" ideogramını eklemişti. Kız büyür- ken soğuğu herkesten daha fazla hissetmişti, bu duygunun kendi isminden geldiğini düşündüğü de olmuştu.

O kadın, kırağı düşen toprağa ayak bastığında, yansı bur tus muş toprağın spor ayakkabısının tabanından geçen soğukluğunu te- ninde hissetmekten çok hoşlanır. Kimsenin ayak basmadığı ilk kı- rağı tıpkı duru tuza benzer. Kırağı düşmeye başladığı sıralar güneş ışıkları biraz daha solgundur. İnsanların ağzından da beyaz buhar çıkar. Ağaçlar

yapraklarını döktükçe yükleri biraz daha hafifler. Ka- yalar ya da beton bina gibi dayanıklı varlıklar şaşırtıcı şekilde daha ağır görünür. Kışlıklarını dolaptan çıkarıp giyen erkeklerin ve ka- dınların gölgesinde, bir şeylere katlanmayı öğrenen insanlara özgü dilsiz önseziler vardır.

KANAT

Kadın bu şehrin kenar mahallelerinde o kelebeği görmüştü. Bir ka- sım sabahında bembeyaz bir kelebek sazlığın yanında kanatları ka- palı, yerde yatıyordu. Yaz geçtikten sonra hiç kelebek görmemişti, acaba bu kelebek şu ana kadar nasıl hayatta kalmıştı? Geçen hafta- dan beri sıcaklık aniden düşmüştü. Bu sırada çok kez donup çözül- düğünden midir bilinmez beyaz kanatlarının rengi yer yer silinmiş, bazı yerleri neredeyse şeffaflaşmıştı. Altındaki kara toprağı olduğu gibi gösterecek kadar. Üzerinden biraz daha zaman geçince geri ka- lan kısımları da tamamen şeffaflaşacak. Kanatları artık birer kanat olmayacak, kelebek de artık kelebek değil başka bir şey olacak.

YUMRUK

Baldırlarında yumrular çıkana kadar bu şehrin sokaklarında yürü yerek bekledi kadın. Ana dilinden bir cümlenin, hiç olmazsa birkaç kelimenin birden aklına gelerek dilinin ucunda birikmesini. Kim bi- lir kar hakkında yazabilirim belki de, diye düşündü. Çünkü bu şe- hirde yılın neredeyse yarısının karlı geçtiği söyleniyordu.

Kış gelene kadar bıkip usanmadan her şeyi izledi. Serpiştiren kar tanelerinin henüz yansımadağı dükkân vitrinlerini. Yoldan

ge- en insanların henüz karla kaplanmamış saçlarını. O yabancı alın- lara ve gözlere değip geçen, henüz kar tanesine dönüşmemiş ışık- ları. Sıktıka soğuyan solgun iki yumruğunu.

KAR

Kocaman kar taneleri siyah paltonun koluna düştüğünde, ilginç- tir, kar kristalleri çıplak gözle de görülebilir. Düz altıgen biçimin- deki o gizemli şeklin azar azar eriyerek kaybolması sadece bir iki saniye sürer. Bunu sessizce izlediği o kısacık zaman dilimi hak- kında düşünüyor kadın.

Kar yağmaya başladığında insanlar yaptığı işi bırakıp kısa süre- liğine karı izler. Otobüstelerse eğer, başlarını kaldırıp bir süre cam- dan dışarıyı seyrederek. Sessiz sedasız, hiçbir mutluluk ya da hü- zün olmadan ince ince yağın milyonlarca, milyarlarca kar tanesi, sonunda sessizlik içinde yolları kapladığında dışarıyı daha fazla iz- lemeyip başını çevirenler olur.

KAR TANELERİ

Uzun zaman önce bir gece geç saatlerde kadın, tanımadığı bir adamı telefon direğinin altında uzanmış yatarken gördü. Düşmüş müydü, sarhoş muydu? Ambulans çağırmalı mıydı? Kadın tetikte, gözle- rini adamdan alamadığı sırada, adam hafifçe doğruldu, başını kal- dırdı, kadına boş boş baktı. Kadın ise şaşırarak bir adım geri attı. Aslında saldırgan birine benzemiyordu ama gecenin bir yarısı so- kak sessizdi ve kadın adamdan çekinmişti. Arkasını dönüp ağır ağır ilerleyecekken başını tekrar çevirip adama baktı. Adam hālā delici bakışları

sokağın karşısındaki kirli duvara dikili soğuk kal- dırımında oturuyordu.

Bir karmaşa içine düşüp, donmuş elleriyle yerden destek alarak ayağa kalkan biri, o güne kadar hayatını boşa harcadığını fark ettiğinde,

Lanet olası o korkunç yalnızlık dolu eve geri dönmek istemediği gerçeğini anladığında,

Bu ne, Tanrı aşkına bu ne, diye düşündüğünde, Sinir bozucu, bembeyaz yağan kar.

Kar taneleri hafifçe uçuşuyor.

Sokak lambasının ışığının ulaşamadığı kapkara boşlukta.

Suskun siyah ağaç dallarının üstüne.

Başı önde yürüyenlerin saçlarına.

TOKTAĞAN KAR

Kadın, bir keresinde toktağan kara bakan bir odada yaşamak iste- diğini düşünmüştü. Pencereye yakın ağaçlar bahardan yaza, son- bahardan kışa çehre değiştirirken uzak dağların tepelerinde her za- man buz olur. Kadının çocukluğunda hastayken ateşine bakmak için alnına sırayla dokunan büyüklerin soğuk elleri gibidir tepeler.

1980 yılında burada çekildiği söylenen siyah beyaz bir film izlemişti kadın. Esas oğlan, yedi yaşında babasını kaybeder ve

ses- siz sakin annesi, çocuğu tek başına büyütür. Genç baba yirmi do- kuz yaşında iş arkadaşlarıyla Himalaya'ya tırmanırken kaybolmuş ve cesedi bulanamamıştır. Yetişkin olunca annesinin yanından ay- rılan kahramanımız titiz ve takıntılı bir tutumla yaşamaya devam eder. Çünkü ne zaman bir tercihte bulunacak olsa, nedense gözle- rinin önüne Himalaya'nın karlı manzarası gelir. Her seferinde kim- senin kolay kolay veremeyeceği kararları verir ve sonunda sürekli zorluklar yaşar. Yolsuzluğun yaygın olduğu ortamda, bir tek o rüş- vet almadığı için iş arkadaşları tarafından dışlanır ve devamında linç bile edilir. Sonunda iftiraya uğrayıp işten atıldığında tek ba- şına odasında düşüncelere daldığında, uzakta karlı dağlar arasın- daki belli belirsiz vadi ve tepeler gözünde canlanır. Gidemeyeceği o yerler. Donmuş babasının bedeninin gizlendiği, insanların gir- mesi yasak o buzlu topraklar.

DALGALAR

Uzarlarda denizin seviyesi yükseliyor. Oralardan itibaren kış denizi yaklaşıyor. Var gücüyle, daha da yakına geliyor. Dalgalar en yükseğe çıktığı an beyaz beyaz dağılıyor. Dağılan deniz, kumların üzerinde kayarak geri çekiliyor.

Suların buluştuğu sınırda durup tıpkı ebediyen tekrarlanacağa benzeyen dalgaların hareketlerini izlerken (fakat aslında ebedi de- ğildir, çünkü yeryüzü ve hatta güneş sistemi de bir gün yok olacak), hayatımızın kısa bir andan ibaret olduğu gerçeği tenimize değer.

Dalgalar her dağıldığında göz kamaştırıcı derecede beyazdır. Uzak denizin sakin suları, sayısız balık puluna benzer. Orada

binlerce, milyonlarca parıltı vardır. Binlerce milyonlarca debeleniş oradadır.

Ama hiçbir şey ebedi değildir.

SULU SEPKEN

Hayat kimseye özel olarak dostane yaklaşmaz.

Bu gerçeği bilerek yürürken yağan sulu kar... Alnını, kaşlarını, yanaklarını ıslatan sulu kar... Her şey geçip gider.

Aklında bu gerçeikle yürürken, tüm gücüyle sımsıkı tuttuğu her şeyin kaybolacağını bilerek yürürken yağan sulu kar... Yağmur de- sen değil, kar desen değil. Buz desen değil, su desen yine değil.

Gözlerini açıp kapattığında da, yürürken dursan da hızlansan da kaşlarını ıslatan, alnını ıslatan sulu kar...

BEYAZ KÖPEK

İt ittir de peki ya havlamayan it?

Kadın bu bilmeceyi ilk kez küçükken duymuştu. Ne zaman, kimden duyduğunu artık hatırlayamıyor.

Yirmi beş yaşındaydı, bir yaz günü ilk işinden istifa etmiş mem- leketine dönerken komşusunun avlusunda beyaz bir köpek gördü. Eskiden bu avluda vahşi bir tosa cinsi köpek yaşıyordu. Hayvan, boynundaki tasma bir çözülse ya da zinciri bir kopsa aniden saldı- rıp önüne geleni ısıracaktı gibi

zincirini tüm gücüyle gerip öne doğru fırlatarak havlardı. Kadın, köpeğin bağlı olduğunu bildiği halde saldırmamasından korkarak mümkün olduğunca kapının uza- ğından geçerdi.

Şimdi o tosa'nın yerine bağlanmış köpek jindo kırmasına ben-
ziyordu. Beyaz tüyleri parlak değildi ve bozuk para
büyüklüğünde tüyleri dökülmüş, yer yer açık pembe derisi
görünmekteydi. Bu köpek ne havlıyor ne de hırlıyordu.
Kadınla ilk kez göz göze gel- diklerinde korkarak boynundaki
zinciri beton zeminde şakır şakır sürüyerek geri geri gitmişti.
Kavurucu, sıcak bir ağustos günüydü. Bunaltıcı sıcaktan olsa
gerek sokaklarda kimsecikler yoktu. Kö- pek korkuyla her
geri adım attığında zincirin şakırdayışı sessizliği bozuyordu.
İki kara göz, sessizce kadına bakıyordu. Kadın her ha- reket
ettiğinde daha da korkuyor, pıсарak geri adım atıyor, zinciri
şakırdıyordu. Kadının yüzünden bir an bile gözlerini
ayırmıyordu. Korku. Kadın, o gözlerin korkuyu dillendirdiğini
anladı.

Akşam annesine o köpeği sorunca şu cevabı aldı kadın:
Kim gelse havlamayıp sadece tir tir titrediği için, sahibi onu
satmayı düşünüyormuş. Hırsız gelse bile böyle yapmayacak
mı dj- yormuş.

O köpek, kadından korkuyordu. Bir hafta geçmişti ve kadının
oradaki son günüydü. Bir haftadır gördüğü kadına artık
alışması ge- rektiği halde onu gördüğü an yine pısıp geri adım
attı. Sertçe tek- melenmiş ya da boğazı sıkılmış gibi böğrünü
ve boynunu büküp kıvrandı. Nefes alıyor gibiydi fakat sesi bile
duyulmuyordu. Du- yulan şey sadece zincirin beton zeminde
sürünürken çıkardığı ha- fif sestti. Köpek birkaç aydır tanıdığı
kadının annesini görünce de geri geri gitti. Sorun yok, sakın

ol. Annesi alçak sesle köpeği te-selli etti ve sakince kadının önünden yürüdü. Cık cık, diye dilini damağına vurarak söylendi. Uzun süre acımasızca şiddete maruz kalmış herhalde.

İt ittir de peki ya havlamayan it?

Bu bilmecenin hiçbir esprisi olmayan cevabı üm-it-ti.

Bu yüzden kadın için köpeğin adı Ümit oldu. Beyaz ve iri, havlamayan köpek. Derinlerde kalan bir hatıra içinde silikleşen, eski- den besledikleri beggu'ya benzeyen köpek.

O kış kadın tekrar baba evine geldiğinde Ümit yoktu. Onun zinci- rine bağlı, ufacık kahverengi bir bulldog kadına doğru sertçe hırladı.

O köpeğe ne oldu?

Annesi başını salladı.

Sahibi satmak istese de yüreği el vermediğinden yaz boyunca bir türlü satamadı. İlk kırağı düşüp havalar birdenbire soğumaya başladığında ölmüş. Bir kere bile havlamadan, şurada yere devri- lerek... Üç gün mü, dört gün mü hiçbir şey yemedi...

TİPİ

Birkaç yıl önceydi, yoğun tipi uyarısının verildiği zamandı. Tipi çıktığında kadın, Seul'de bir yokuşu tek başına çıkıyordu. Şem- siye kullanıyordu ama bir faydası yoktu. Gözünü bile

doğru düz- gün açamıyordu. Kadın, yüzüne ve vücuduna hızla ve sertçe sav- rulan tipiye karşı yürümeye devam etti. Anlaması mümkün değildi. Tanrı aşkına neydi acaba, soğuk ve düşmanca olan bu şey? Bir o kadar da güçsüz, anında kaybolan, karşı konulamayacak kadar gü- zel olan bu şey?

KÜL

Kadın o kış, arabayla erkek kardeşi de yanında altı saatte güneşe, deniz kıyısına gitti. Annelerinin kemiklerinin tozunu koydukları urneyi nabgoldanğ denilen kemik evine, ruhunu da uzaktan deni- zin görüldüğü küçük bir Budist tapınağına bıraktılar. Budist ke- şişler, her tan vakti annelerinin ismini seslenerek sutra zikredecek- lerini söylediler. Buda'nın doğum gününde annelerinin ismini bir kâğıda yazıp dilek fenerine asarak feneri yakacaklarını söylediler. Annelerinin ruhu fener ışığı ve zikir seslerinin altında, külleri taş- tan yapılmış çekmecenin içinde hiç değişmeden huzur içinde isti- rahat edecek.

TUZ

Günlerden bir gün kadın, elindeki bir avuç iri taneli tuza dikkatle baktı. Beyazımsı gölgeler oluşturan yamuk yumuk taneler serinle tici bir güzellikteydi. Bu maddenin bir şeylerin bozulmasını önle menin yanı sıra mikroplardan arındırıp iyileştirme özelliğinin de olduğunu farkına vardı.

Kadın, bir keresinde eli yaralıyken bir tutam tuza dokunmak gafletinde bulunmuştu. Yemek yaptığı sırada aceleden parmağını kesmesi ilk hatasıysa yarasını sarmadan tuza

dokunması daha kötü ikinci hatasıydı. Böylece "yaraya tuz basmak" deyiminin anlamını bizzat tecrübe etmiş oldu.

Çok sonraları kadın, bir sanat galerisinde ziyaretçilerin çıplak ayakla üzerine bastığı tuzdan yapılmış tepe biçimindeki bir sanat eserinin fotoğrafını gördü. Sandalyeye oturup ayakkabılar ve ço- raplar çıkarıldıktan sonra, tuz tepesine ayaklar konuyor, böyle is- tendiği kadar oturulabiliyordu. Fotoğraftaki sergi salonu karanlıktı ve ışık vuran yer sadece insan boyundan biraz daha yüksek olan tuz yığınının tepesiydi. Gölgede kaldıkları için yüzleri tam görün- meyen turistler sandalyelere oturmuş, o tepenin yamacına iki ayak- larını birden dayamışlardı. Kadın bu fotoğrafa ne kadar baktıysa artık, beyaz tuz tepesiyle kadının bedeni doğallıkla, tuhaf ve acı verici bir şekilde, yekvücut olmuş gibi göründü.

Fotoğrafa bakan kadın, böyle bir durumda insanın ayağında yara olmamalı, diye düşündü. İki ayakta da yaralar tertemiz kapan- mış olmalı ki gönül rahatlığıyla oraya konabilsin, o tuz tepesine. Her ne kadar bembeyaz parlarsa da gölgesi serin olan o tuz tepesine.

AY

Ay bulutların arkasına saklandığı zaman bulutlar aniden beyaz ve cansız ışıklar saçar. Aralara kara bulutlar girdiğinde sıra dışı sadelik ve güzellikte desenler oluşur. Ya kül rengi ya eflatun yahut da ma- vimsi o desenlerin ardında ise, ya yuvarlak ya yarım daire şeklinde yahut ondan daha zarif veya bir ip kadar incecik, solgun ay saklanır.

Kadın her dolunay gördüğünde bir insan yüzü görürdü. Oysa

Koreliler ayın yüzeyinde gördükleri şekilleri havanda bir şeyler dö- ven tavşana benzetirdi. Küçüklüğünden beri, her ne kadar açıklasa- lar da yetişkinlerin ayın yüzeyinde gördüklerini söyledikleri şekil- lerden hangisinin tavşana, hangisinin büyük bir havana benzediğini ayırt edemiyordu. Ona göre sadece düşüncelere dalmış gibi görü- nen bir çift göz ve burnun gölgeleri görünüyordu.

Ayın özellikle kocaman olduğu gecelerde, perdeleri sımsıkı ka- patmazsa ay ışığı dairesinin her köşesine sızar. Kadın oradan oraya gidip geliyor. Kâh düşüncelere dalmış kocaman beyaz çehreden süzülen ışıklara, kâh kocaman kara gözlerden yayılan karanlığa.

TÜL PERDE

Buzlanmış yolda yürüyen kadın bir apartmanın ikinci katına ba- kıyor. Pencereleler ince tüllerle kapanmış. İçimizde hiç kirletileme- yen bembeyaz bir şey ısıll ısıll kımıldandığı için mi böyle pirüpak bir nesneyle her karşılaştığımızda yüreğimiz hareketlenir acaba?

Yeni yıkanıp kurutulmuş beyaz yastık kılıflarının ve yorgan- ların dile gelip konuştukları hissine kapıldığı anlar oluyor. Kadı- nın çıplak tenine değen pamuklu beyaz kumaşlar sanki bir şeyler söylüyor. Sen değerlisin, senin uykuların temiz ve masum, yaşı- yor olman utanılacak bir şey değil diyorlar sanki. Kadın uykuyla uyanıklık arasında hışır hışır eden pamuklu nevresime çıplak teni değdiğinde böylesine tuhaf bir teselli buluyor.

NEFES

Soğuk bir günün sabahında ağızdan ilk çıkan beyaz buhar... İşte bu yaşadığımızın ispatı. Vücudumuzun sıcak olduğunun ispatı. So- ğuk hava karanlık ciğerlerimize akın ederek vücut ısıyla birleşir ve beyaz soluklara dönüşür. Hayatımız aslında beyaz ve belirgin, gökyüzüne süzülen bir mucize.

BEYAZ KUŞLAR

Kışın sahilde beyaz martılar toplanmıştı. Yaklaşık yirmi martı var mıydı acaba? Kuşlar kumlara konmuş, kafalarını ufukta yavaş ya- vaş batan güneşe dönmüşlerdi. Sessiz bir ayin yapıyormuşçasına tüylerini bile oynatmadan eksi yirmi derecede gün batımını izli- yorlardı. Kadın da olduğu yerde durarak onların izlediği yere, kı- zillaşmadan hemen önce oluşan soluk ışık kaynağına baktı. Hava insanın iliklerine işleyecek kadar soğuktan ve kadın, bedeninin ger- çekten de iliklerine kadar donmamasının o ışık kaynağı sayesinde olduğunu biliyordu.

Kadın bir yaz günü Seul'de dere kenarında yürürken kırmızı te- peli bir turna gördü. Bütün vücudu beyaz olmasına rağmen sadece ayakları parlak kırmızı renkteydi. Kuş pırıl pırıl parlayan geniş ve düz bir kayanın üstüne çıkmış ayaklarını kurutuyordu. Kadının ken- disini izlediğini biliyor muydu acaba? Muhtemelen biliyordu. Kadı- nın kendisine zarar vermeyeceğini de biliyor olmalıydı. Bu yüzden böyle kayıtsızca derenin karşı kıyısını izleyerek kırmızı ayaklarını güneşin altında kurutuyor olmalıydı.

Kadın, beyaz kuşların neden diğer kuşlardan daha farklı bir

et- kiye sahip olduğunu bilemiyor. Neden özellikle güzel, zarif, kimi zaman da neredeyse kutsalmış hissi verirler? Kadın bazen rüyasında uçan beyaz bir kuş görürdü. Rüyasında beyaz kuş çok yakınına, eliyle tutacak kadar yakınına gelir, hiç ses çıkarmaz, tüyleri güneş ışıklarının altında parlayarak uçardı. Ne kadar uzağa uçarsa uçsun görüş açısından çıkmazdı. Sonsuza kadar gözden kaybolmadan gök- yüzünde süzülürdü. Göz kamaştıran kanatlarını tamamen açarak.

Peki, bu şehirde kısa bir an, beyaz bir kuşun kadının başına ko- nup uçmasını nasıl yorumlamak gerekir? Bir nedenden ötürü endi- şeliydi, parkta dere kenarındaki seti takip ederek aheste adımlarla eve dönüyordu. Bir an büyük bir şey usulca kadının başına kondu. Neredeyse yanağına değecek kadar iki yanından sarkıtıp kadının yüzünü kapattığı kanatlarını sonra, hiçbir şey olmamış gibi tekrar çırparak havalandı ve yakınlardaki bir çatıya kondu.

MENDİL

Kadın yaz bitimine doğru bir öğleden sonra, ücra bir mahallede, apartmanların önünden geçiyordu. Bir kadının üçüncü katta bal- kondaki çamaşırları topladığını ve birkaçını aşağıya düşürdüğünü gördü. En son bir mendil usul usul yere süzüldü. Kanatlarını yarı kapatmış bir kuş misali. Kararsızca konacağı yeri arayan bir ruh gibi.

SAMANYOLU

Kışın bu şehrin havası neredeyse her gün bulutlu olduğu için kadın artık geceleri yıldızları göremiyordu. Sıcaklığın sıfırın

altına düş- mesiyle bir gün yağmur, öteki gün kar yağıyor ve bu döngü sürekli tekrarlanıyordu. Hava basıncı da düştüğü için kadın sık sık baş ağ- rısı çekiyordu. Kuşlar çok alçaktan uçuyordu. Öğleden sonra saat üç gibi güneş batıyor, dört olduğunda zifiri karanlık çöküyordu.

Tıpkı memleketindeki gece yarılarna benzeyen karanlık öğle den sonralarda göğe bakarak yürürken nebulaları düşündü. Köy- deki baba evine gittiğinde geceleri gözlerinin içine dökülen ve tuz taneciklerine benzeyen binlerce yıldız. Bir an gözlerini yıkayarak her şeyi unutturan soğuk ve parlak ışıklar.

BEMBEYAZ GÜLMEK

"Bembeyaz gülmek" ifadesi muhtemelen sadece kadının ana di- linde vardır. Dalgın, mahzun, dağılması kolay bir masumlukla gü- lümseyen yüz. Ya da öyle bir gülüş.

Sen bembeyaz güldün.

Şayet böyle bir cümlede kullanılırsa sen, hiç sesini çıkarmadan her şeye sabredip gülmek için çaba harcayan birisindir.

O bembeyaz güldü.

Böyle kullanıldığında muhtemelen o, kendi içindeki bir şey- lerle vedalaşmak için çaba harcayan biridir.

BEYAZ MANOLYA

Biri yirmi beş, öbürü yirmi dört yaşında üniversiteden arkadaş

iki kişi birbirine yakın zamanlarda öldü. Biri otobüsün devrildiğı bir ka- zada, diğeri ise askerdeyken bir kazada. Ertesi yıl ilkbaharın başla- rında aynı dönem mezunları el birliğıyle bir fon oluşturup edebiyat dersinin yapıldığı sınıftan görünen tepeye iki manolya fidanı diktiler.

Birkaç yıl sonra hayatın, yeniden canlanmanın, dirilişin sim- gesi o manolya ağaçlarının altından geçerken düşündü kadın. O zamanlar neden biz o kadar çiçeğın arasından beyaz manolyayı seçtik ki? Beyaz çiçekler hayatla mı bağlantılı, yoka ölümle Hint-Avrupa dillerinde boşluk anlamına gelen "blank, beyaz ışıık anlamına gelen "blanc", siyah anlamına gelen "black" ve alev an- lamına gelen "flame" sözcüklerinin hepsinin aynı kökten geldi- ğini bir yerlerde okumuştı kadın. Karanlığa sarılarak yanan bom- boş beyaz alevler... Yoksa tüm bunlar martta kısa süreliğine çiçek açan iki manolya ağacı mıydı aslında?

HAP

Kendi sorunu değilmiş gibi, sanki başkalarının hayatını merak edi- yormuş gibi, kadın bazen merak eder. Küçüklüğünden beri içtiğı hapların toplamı kaçtır acaba? Hastalıkla geçirdiğı zamanların hen- sini toplasa ne kadar zaman eder?

Hayatın kendisi onun ilerlemesini istemiyormuş gibi, sürekli hasta oluyordu. Aydınliğı çıkmasını önleyen güç bizzat kadının kendi bedeninde hazır bekliyordu sanki. Kadının her seferinde te- reddüt ederek yolunu kaybettiğı anları toplasak ne kadar zaman ederdi acaba?

KESME ŐEKER

On yaşlarındaydı. En küçük halasının peşinde, bir kafeye ilk kez gittiğinde hayatının ilk kesme şekerini gördü. Beyaz bir kâğıda sa- ılmış küp şeklinin mükemmel derecede güzel olması, kızda aşırı lüksün yarattığı hissi uyandırdı. Dikkatli bir şekilde kâğıdını yırtış kesme şekerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Köşesinden küçük bir parça kırdı, şekeri diline değdirdi, fevkalade tatlı şekeri hafifçe ısırdı ve sonunda bir su bardağının içine atıp eriyişini hayretle izledi.

Kadın artık tatlı yiyecekleri eskisi kadar sevmese de, bir tabak dolusu kesme şeker gördüğünde sanki değerli bir şey gömmtiş hissine kapılır. Bazı anılar zamanla eskimez. Acılar da aynıdır. Acının her şeyin üzerini kaplayarak mahvetuğine dair sözler gerçek değerdir.

IŞIKLAR

Özellikle kış mevsiminin çetin geçtiği bu şehirde kadın aralık ayı- nın bir gecesini daha geride bırakıyor. Ay yok, dışarısı çok karan- lık. Apartmanın arkasındaki küçük fabrikada, güvenlik için midir bilinmez, neredeyse onun üzerinde lamba sabaha kadar yanıyor. Zi- firi karanlığın içinde lambaların ara ara oluşturduğu, izole olmuş gibi görünen ışıklı boşlukları izliyor. Buraya geldiğinden beri, ha- yır aslında buraya gelmeden önce bile, kadın derin uyuyamıyordu. şimdi kısacık uyuyup uyansa bile dışarısı yine kapkaranlık olacak. şans eseri birazcık daha uzun uyursa uyandığında, ağaran günün maviye çalan ışıklarının karanlığın içine doğru yavaş yavaş süzül- düğünü görecek. Öyle bile olsa muhtemelen o ışıklar,

sessizlikle her Őeyden soyutlanarak bembeyaz donmuş olacak.

GÜMÜŞ RENKLİ BİNLERCE NOKTA

Öyle gecelerde nedensizce aklıma o deniz gelir hep.

Çok küçük olduğundan hafif bir dalga bile tekneyi beŐik gibi sallı- yordu. Kadın o zaman dokuz yaşındaydı ve korkudan başını omuz- larının arasına almıŐtı. Başını ve göğsünü iyice eğmekle kalmamıŐ neredeyse yere kapaklanmıştı. O anda, binlerce gümüş renkli nokta uzak denizlerden akın akın gelip teknenin altından geçti. Küçük kız birden, korkusunu unutup çok etkilendiğİ bu parıltıların hızla git- tiğİ tarafa boş boş baktı. Dalgın bir halde teknenin kıçında oturan küçük amcası gülerek bağırdı:

"Hamsi sürüsü geçti!"

Kavruk tenli, kıvırcık saçları hep darmadağınık.

O günden iki yıl sonra, kırkına varmadan alkol bağımlılığİ yünden dünyadan göçüp giden amcası.

İŐİLTİ

İnsanlar neden gümüş, altın ve elmas gibi ıŐıltılı madenlerin de ğerli olduğunu düşünürler acaba? Bir söylentiye göre suyun ıŐıltısı eski insanlar için hayat demekmiş. Işıldayan su temiz sudur. Sa- dece içilebilen, hayat veren su Őeffaftır. İnsanların çölleri, orman- lan, kirli bataklık bölgelerini kafileler halinde dolaŐırken, uzaktan beyaz beyaz ışıldayan

suyu keşfettiklerinde hissettikleri şey muh- temelen acı bir keyif olmuştur. Hayat olmuştur. Güzellik olmuştur.

BEYAZ TAŞ

Uzun zaman önce kadın, sahilde beyaz bir çakıl taşı bulmuştu. Ku- munu silkeledikten sonra pantolonunun cebine koyup eve dönmüş, taşı çekmeceye koymuştu. Dalgaların aşındırmasıyla yuvarlaklaş- mış, pürüzsüz, yassı bir taştı. İçi görülebilecek kadar beyaz, diye düşünmüştü aslında ama içi görülebilecek kadar şeffaf değildi. Açık- çası, sıradan beyaz bir taştı. Kadın bazen onu çekmecedен çıkarır ve avucuna koyardı. Sessizlik, küçük ve katı bir nesneye sıkıştı- labilseydi, işte böyle hissettirirdi, diye düşünürdü.

BEYAZ KEMİK

Kadının ağırları yüzünden baştan ayağa röntgen çektirmişliği vardı. Mavi-gri tonlarındaki bir denizin içine benzeyen röntgende beya- ansı bir iskelet durmaktaydı. İnsan vücudunda taş gibi sert, katı cisimlerin olması şaşırtıcı gelmişti.

Bundan çok önce, ergenlik çağına girdiği sıralarda kadın, çe- şitli kemiklerin isimlerinden etkilenmişti. Aşık kemiği ile diz ke- miği. Köprücük kemiği ile kaburga. Göğüs kafesi ile kürek kemiği. bi ki insan sadece et ve kaslardan oluşan bir varlık değil. Böyle rahaf bir hisse kapılmıştı.

KUM

Ve kadın sık sık unutuyordu,

Kendi bedeninin kumların evi olduğunu.

Hep ufalanarak geldiğini ve ufalanmaya devam ettiğini
Sürekli parmaklarının arasından dökülmekte olduğunu.

BEYAZ SAÇ

Kadın, saçları bir kuşun tüyleri gibi beyazladıktan sonra eski sevgi- lisiyle görüşmek istediğini söyleyen iş yerindeki orta yaşlı amirini hanrıyor. Tamamen yaşlanınca... Siyah tek bir tel kalmayıp hemi beyazladığında, işte o zaman mutlaka bir kez görüşmek istiyorum.

Onu tekrar görmek istiyorsan mutlaka o zaman,

Gençlik de beden de olmadan.

Daha fazla arzu duymaya zaman kalmadığında.

Görüşmeden geriye, tek bir şey, sadece bedenın kaybedilme- siyle tamamlanacak bir ayrılık kaldığında.

BULUT

O yaz Uncu Tapınağı önündeki kırlarda bulutların geçtiğini gör- dük. Düz bir kayanın yüzeyine oyularak yapılmış Buda heykelini çömelerek izlediğimiz sırada. Devasa beyaz bulutlarla kara bulut- ların gölgeleri hızla uzaklardaki gök ve yerde birlikte, yan yana akarak ilerledi.

BEYAZ AMPUL

Şimdi kadının çalışma masası temiz ve düzenli. Çalışma masasının sol tarafındaki beyaz, abajurun ampulü, ışık ve ısı yayıyor. Sükûnet.

Jaluzisi açık pencereden, gece yarısı تنها yoldan geçen arabaların farları görünüyor.

Kadın, hayatında hiç ıstırap çekmemiş biri gibi çalışma masasının başında oturmakta.

Az önce ağlamış ya da her an ağlamak üzere olan biri değilmiş gibi.

Şimdiye kadar hiç kırılıp paramparça olmamış biri gibi.

Sadece sonsuzluğu elde edemeyeceğimiz gerçeğiyle avunduğu zamanlar sanki hiç olmamış gibi.

BEYAZ GECE

Kadın buraya geldiğinde duydu,

Norveç'in en kuzey kesiminde insanların yaşadığı bir adanın olduğunu.

Yazın, bir gün yirmi dört saat boyunca sürekli gündüz, kışınsa yirmi dört saat boyunca hep gece olduğunu.

Kadın, böyle uç noktada günlük hayatı devam ettirmek hakkında derinlemesine düşündü. Şimdi bu şehirde geçirdiği zaman, beyaz bir gece mi, yoksa karanlık bir gündüz mü acaba? Eski acıları ha- fiflemedi, yeni acıların hiçbiri henüz yaşanmadı. Ne tam aydınlık ne de tam karanlık olan günler geçmişin hatıralarıyla çalkalanır. Uzun uzun kafa yoramayacağımız tek şey geleceğe dair hayaller- dir. Soyut bir ışık, şimdi kadının önünde, onun bilmediği element- lerle dolu gaz benzeri bir şeyle ısıldıyor.

IŞIK ADASI

Kadın sahneye çıktığı anda, kuvvetli bir ışık tavandan süzülerek onu aydınlattı. Sonra sahne dışındaki tüm alanlar karanlık bir de- niz oldu. Seyirci koltuklarında birilerinin oturduğu gerçeğini idrak etmesi mümkün değildi. Kadının kafası karıştı. Denizin dibinde- kine benzer o karanlığa doğru el yordamıyla yürüyüp inmeli mi, yoksa bu ışık adasında daha da direnmeli mi?

İNCE BEYAZ KAĞIDIN ARKA YÜZÜ

Kadın hastalıktan her kurtulduğunda, hayata dair soğuk duygular beslerdi. Kin demek için kırılğan, suçlama demek için fazla kısa süren inatçı duygulardı. Eskiden her gece kadının üzerine battani- yesini örtüp, alnından öpen kişinin, onu bir kez daha evden kova- rak buz gibi sokağa atması gibi, o soğukkanlı kötülüğü bir kez daha kemiklerini sızlatacak kadar derinden hissetmesi gibi.

Böyle zamanlarda, aynaya bakınca gördüğü yüzün kendine ait ol- duğu gerçeğini yadırgıyordu.

Çünkü ince beyaz bir kâğıdın arka yüzüne benzeyen ölümün, o yüzün arkasında ısrarla parladığı gerçeğini unutmuyordu.

Kendisini terk eden birini pervasızca tekrar sevemeyeceği gibi, hayatı tekrar sevebilmek için her seferinde uzun ve karmaşık bir sürece ihtiyaç duydu.

Çünkü sen, bir gün kesinlikle beni terk edeceksin.

En zayıf olduğumda ve yardıma ihtiyacım olduğunda, Geri dönülmez bir soğuklukla arkanı döneceksin.

Bunu adım gibi biliyorum.

Çünkü artık bunu bilmediğim zamanlara dönmek imkânsız.

SAVRULUŞ

Hava kararmadan önce sulu sepken yağdı. Kaldırıma düşer düşmez eriyen kar, sağanak gibi hemen kesilecek bir kardı.

Griye bürünen eski şehir bir anda beyazla kaplandı. Yayalar, aniden gerçek dışı bir şekle dönüşen boşluğun içine doğru kendi perişanlıklarını ekleyerek yürüyüp gidiyorlardı. Kadın da durma- dan yürüdü. Yitip gidecek güzellikten geçti. Sessizce.

SESSİZLİĞE

Kadının bu şehirden ayrılacağı gün yaklaştığında,

Artık ona ait olmadığından giremeyeceği bu evin loş sessizliğine muhtemelen söylemek istediği sözler olacak.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gecenin geçip gittiği, kuzeydoğuya bakan perdesiz pencereden koyu mavi alacakaranlık göründüğünde,

Lacivert gökyüzüne arkasını dönmüş kavak ağaçları yavaşça, temiz dallarını gösterdiğinde,

Kadının yaşadığı binada kimsenin henüz evden çıkmadığı pazar şafağının sessizliğine muhtemelen söylemek istediği sözler olacak.

Biraz daha böyle, olduğun gibi kal ne olur.

Ben daha tamamen arınamadım.

SINIR

Kadın bu hikâyenin içinde büyüdü.

Prematüre doğmuştu. Yirmi iki yaşındaki annesinin vakitsiz, birden doğum sancıları başlamıştı. O gün, ilk kırağı düşmüştü.

Evde on- dan başka kimse yoktu. Yeni doğan bebek çok tiz bir sesle bir süre ağladı, hemen sonra da sesi kesildi. Küçük, kanlı bedenine annesi zıbınını giydirip yüzünü örtmeyecek şekilde dikkatlice pamuklu battaniyeyi sardı. Anne boş memesini bebeğin ağzına verince be- bek içgüdüsel olarak çelimsizce emdi ve birden emmeyi bıraktı. Alttan ısıtılmalı zeminde yatan bebek artık ne ağlıyor ne de göz- lerini açıyordu. Annesi korkunç bir önseziyle, battaniyeyi yavaşça her salladığında bebeğin gözleri aralanıyor ama hemen yeniden bulanıklaşarak kapanıyordu. Anne, bir süre sonra sallasa bile tepki vermedi bebek. Fakat şafaktan önce nihayet annenin göğsünden ilk süt geldi ve anne memesini bebeğin dudaklarına götürünce şaşır- tıcı bir şekilde bebeğin hâlâ nefes aldığını hissetti. Bebek içgüdüyle memeyi azar azar emdi. Giderek daha fazla emdi. Hâlâ gözleri ka- palıydı. Şimdi aşmakta olduğu sınırın ne olduğunu bilemez halde.

SAZLIK ALAN

Kadın gece boyunca yağın karın kapladığı sazlık alana giriyor. Her biri beyaz ve zayıf, karın ağırlığına dayanamayıp yana yatmış sazlıklara göz atıyor. Sazlık alanla çevrili küçük bataklıkta bir çift yaban ördeği yaşıyor. Yüzeyindeki ince buzun ve henüz buz tut- mamış grimsi mavi suyun bulunduğu bataklıkta boyunlarını eğerek yan yana su içiyorlar.

Onlara arkasını dönüp gitmeden önce kadın soruyor.

Daha ileri gitmek istiyor musun?

Buna değer mi?

Değmez, diye titreyerek kendine cevap verdiği zamanlar vardı.

Kadın artık her cevaba razı, yürüyor. Çirkinlikle güzellik arasında yarı donmuş o bataklık kıyısından uzaklaşıyor.

BEYAZ KELEBEK

Eğer hayat düz bir çizgi olarak uzanmıyorsa, belki de kadın bir gün farkında olmadan kıvrımlı dönemeçlerde kendini keşfedebilecek. Aniden geriye dönüp baksa belki de o zamana kadar kendi dene- yimlerinden hiçbirini bir bakışta göremeyeceği, yeni bir durumla karşı karşıya kaldığı gerçeğinin farkına varacak. Belki de geçeceği yollar kar veya kırağı yerine yumuşacık ve gür, açık yeşil bahar çi- menleriyle kaplı olacak. Kim bilir belki de aniden uçan beyaz kele- bek, dikkatini çekecek ve kadın titreyerek acı çeken kederli bir ruh gibi o kanat çırpışlarının peşinden birkaç adım daha gidecek. İşte ancak o zaman etrafındaki tüm ağaçların bir şeye tutulmuşçasına yeniden canlandıkları gerçeğini, nefes kesen yabani kokular yay- dıkları gerçeğini, daha da gürleşmek için yukarıya doğru, havaya doğru, aydınlığa doğru parladıkları gerçeğini fark edecek belki de.

RUH

Kadın, eğer ruh varsa, görünmez hareketlerinin bir kelebeğe ben- zeyeceğini düşünürdü.

Öyleyse bu şehrin ruhları, ara sıra, böyle sessiz hareketlerle ka- nat çırparak gelip kurşuna dizildikleri duvarların önüne konarlar mı acaba? Ancak kadın, bu şehirdeki insanların o duvar önünde mum yakıp çiçek sunmalarının sadece ruhlar için olmadığını biliyor. Kat- ledilmenin utanç verici olmadığına inanıyorlar. Mümkün olduğunca uzun bir süre matemi devam ettirmeye çalışıyorlar.

Kadın, geride bıraktığı memleketindeki olayları aklından ge- çirdi ve ölenler için hak ettikleri kadar matem tutulmadığını dü- şündü. Memleketindeki ruhların, buradaki gibi sokağın tam orta- sında anılamayacaklarını, kendi vatanının bunu bir kez bile doğru düzgün yapamadığı gerçeğini fark etti.

Dahası, kendini yeniden inşa etme sürecini öğrenmiş oldu. Ta- bii ki kadının bedeni henüz ölü değildi. Ruhü henüz bedeninde. Bombalamada tamamen yıkılmayan binanın eski tuğlaları yeni bi- nanın önüne taşınarak duvar örülmüş. İşte kadının ruhu, bu duvara, kan izleri temizlenmiş yıkık kısma benzeyen ve artık genç olma- yan bir beden içinde.

Hayatında hiç yıkım yaşamamış birinin yürüyüşünü taklit ede rek buraya kadar geldi. Dikilmemiş her yeri temiz bir yama ekle- yerek kapattı. Veda ve matemi geçti. Yıkılmadığına inandığı sü- rece, artık daha fazla yıkılmayacağına inandı.

Bu yüzden kadının önünde yapılacak birkaç iş kalmıştı:

Yalan söylemeyi bırakmak.

Gözlerini açıp yamaları kaldırmak.

Hatırlanacak tüm ölümler ve ruhlar için, kendi de dâhil, mumlar yakmak.

PİRİNÇ VE PİLAV

Kadın, akşam yemeği için pirinç ve su almaya gidiyor. Bu şehirde istediği pirinci bulmak kolay değil. Sadece büyük süpermarketlerde, küçük plastik torbalarda 500 gramlık İspanyol pirinci satılıyor. Pirinç alıp eve dönerken, kadının çantasındaki beyaz pirinçler sessiz Az önce pişen pilavı koyduğu kaseden beyaz buharlar yükselirken ve önünde dua ediyormuş gibi otururken, o anda hissettiği hiçbir duyguyu kadın inkâr edemiyor. Bu duyguları inkâr etmek imkânsız.

3

TÜM BEYAZLAR

İlk bebeğini kaybettikten sonraki yıl, annem ikinci bebeğini doğurmuş, bir oğlan. Erken doğan ilk bebeğinden daha da erken doğduğu için gözlerini bir kez bile açamadan hemen öldüğü söylenmiş. Eğer o canlar, ölüm eşiğini sağ salım aşabilmiş ve hayata devam edebilmiş olsalardı, ondan üç yıl sonra ben, benden dört yıl sonra da erkek kardeşim muhtemelen doğmamış olacaktık. Annem, hayata gözlerini yumuncaya kadar, o paramparça anıları gün yüzüne çıkarıp çıkarıp acı çekmemiş olacaktı.

Bu yüzden eğer sen hâlâ yaşıyorsan, şimdi ben bu hayatı yaşamı- yor olmalıyım.

Şimdi ben yaşıyorsam senin var olmaman gerekir.

Sadece karanlık ve ışık arasında, o mavimsi çatlakta şimdi biz birbirimize zar zor bakıyoruz.

SENİN GÖZLERİN

Senin gözlerinle baktığımda ben farklı gördüm. Senin bedenine yürürken ben farklı yürüdüm. Sana temiz bir şey göstermek iste- dim. Acımasızlık, üzüntü, umutsuzluk, pislik, acıdan önce, sadece senin için temiz olanı. Fakat istediğim gibi iyi gitmedi. Bazen ka- ranlık ve derin aynanın içinde bir yansıma arar gibi senin gözleri- nin içine baktım.

"O zamanlar, uzaklarda bir lojmanda değil de şehirde yaşıyor ol- saydık eğer..." derdi annem ben büyüme çağındayken.

"Keşke am- bulansla hastaneye gidebilseydim. Keşke o zamanlar yeni yeni kullanılmaya başlanan kuvöze o ay parçasına benzeyen yavrumu koymuş olsaydım..."

Sen son nefesini öyle vermeseydin. Böylelikle doğmamış olacak benim yerime şimdiye kadar yaşamaya devam etseydin. Senin göz- lerin ve senin bedenine, karanlık aynaya sırtımı dönüp tüm gü- cümle ilerleyebilseydim.

KEFEN

Ne yaptınız o bebeği?

Yirmi yaşlarındayken bir gece ilk kez bunu sorduğumda, ellisine merdiven dayamış babam bir süre sessiz kaldı ve şöyle cevap verdi:

"Beyaz bezlerle kat kat sardım, dağa götürüp gömdüm."

Tek başına mı?

"Evet, tek başıma."

Bebeğin zıbını kefeni olmuştu. Kundağı ise tabut.

Babam uyumaya gittikten sonra ben su içecekken durdum ve kaskatı olmuş omuzlarımı dikleştirdim. Ellerimi karın boşluğuma bastırıp derin derin nefes aldım.

ABLAM

Eğer ablam yaşasaydı... Çocukluğumda bunu çok düşünürdüm. Benden mutlaka bir karış daha uzun olan ablam. Biraz tüylenmiş eski bir kazak ve çok az yıpranmış bir çift parlak ayakkabıyı bana miras bırakan ablam.

Annem hastalandığında, paltosunu giyip eczaneye giden ablam. Şışt, sessiz sessiz yürümeliyiz. Dudaklarına işaret

parmağını götü- rerek beni azarlayan ablam. Bu çok basit, sen de basit düşün. Be- nim matematik soru kitabımın kenarlarına denklemler yazan ab- lam. Hızlıca hesap yaparken kaşlarını çatan ablam.

Ayak tabanıma diken battığında bana oturmamı söyleyen ablam. El feneriyle ayağımın altını aydınlatarak ve ocak ateşine ha- fifçe tutup mikroptan arındırdığı iğneyle dikenini dikkatlice ayağım- dan çıkaran ablam.

Karanlığın içinde bana yaklaşıp karşımda çömelen ablam. Lüt- fen kes şunu, çünkü yanlış anladın. Kısa ve tuhaf bir kucaklama. Lütfen kalk. Önce yemek yiyelim. Yüzüme değip geçen soğuk el- leri. Hızlıca omzumdan sıyrılan omzu. Beni terk eden ruhu.

BEYAZ KAĞIDA YAZDIĞIM BİRKAÇ SÖZCÜK GİBİ

Şafak vaktinde kaldırımları örten kalın, çiğnenmemiş karın üstünde siyah ayakkabılarımın izleri var.

Beyaz kâğıda yazdığım birkaç sözcük gibi.

Yazın ayrıldığım Seul, şimdi buz tutmuştu.

Arkamı dönüp baktığımda, ayakkabı izleri tekrar karla örtül- müştü bile.

Yine her yer bembeyazdı.

MATEM KIYAFETİ

Düğün öncesinde evlenecek çift birbirinin anne babasına kıyafet hediye etmelidir. Yaşayanlara ipek kıyafet, ölümlere pamuklu ma- tem kıyafeti.

"Bizimle geleceksin değil mi," dedi kardeşim telefonda. "Sen gelene kadar bekleriz."

Kardeşimin müstakbel eşinin annem için hazırladığı beyaz pamuklu geleneksel etek ceketini kayanın üzerine koydum. Her sabah yapılan sutra zikrinin ardından annemin isminin söylendiği Budist tapına- ğının aşağı tarafında çayırılık vardı. Kardeşimin uzattığı çakmakla cogori ceketin kolunu ateşe verince mavimsi bir duman yükseldi. Beyaz kıyafet yanarak böyle havaya karışınca ruhun onu giydiğine inanıyor muyuz gerçekten?

DUMAN

Sessizce, dikkatle izlemeye devam ediyorduk. İki yana sere serpe açılmış gri kanatlara benzeyen duman havaya yayılıyordu. Sonra kayboluyordu. Bir anda cogori ceketin tutuştuğunu, sonra eteğin yanmaya başladığını gördüm. Pamuklu eteğin uçları alevler için- deyken seni düşündüm.

Gelebilirsen şimdi gel. Dumandan yapılmış şu kıyafeti kanat gibi üzerine geçir. Söz yerine sessizliğimizi, şu dumanın içine

sız- dığı için acı ilaç gibi, acı çay gibi iç.

SESSİZLİK

Uzun bir günün ardından bir süre sessizliğe ihtiyaç duyanım.

Şöminenin önünde istemsizce, sessizliğin belli belirsiz sacak-ğına katılaşmış ellerimi uzatıp rahatlayacağım bir zamana.

ALT DİŞLER

"Abla" anlamına gelen Korece "ionni" sözcüğünün telaffuzu be- beklerin yeni çıkan alt dişlerine benzer. Bebeğimin yumuşak diş etinden çıkan ve taze yaprağa benzeyen iki ufacık diş.

Benim yavrum büyüdü ve artık bir bebek değil. On iki yaşındaki yavrumun yorganını çenesine kadar örtüp nefes alıp verişini bir süre dinledikten sonra bomboş çalışma masama dönüyorum.

VEDA

Ölme, yalvarırım ölme.

Daha konuşmayı bile bilmezken, annenin sana söylediklerini, si- yah gözlerini açıp dinlediğin o sözleri, dudaklarımı oynatarak tek- rar mırıldanıyorum. Beyaz bir kâğıda tüm gücümle bastırarak ya- zıyorum. Sadece bunun en iyi veda sözü olduğuna inanıyorum. Ölme. Yaşamaya devam et.

TÜM BEYAZLAR

Senin gözlerinle beyaz bir marulun en derin ve en taze yerini, en lezzetli yeri kabul edilen göbeğini göreceğim.

Gündüz vakti doğan yarım ayın serinliğini göreceğim.

Bir gün buzulları göreceğim. Başımı kaldırıp her bir keskin girintisine mavimsi gölgelerin düştüğü devasa buzları, yaşam olma- dığından daha canlı bir yaşam gibi hissedilen buzulları göreceğim.

Huş ormanının sessizliği içinde seni göreceğim. Kış güneşinin vurduğu pencerenin sessizliğinde seni göreceğim. Tavana yansı- yan ışık huzmeleriyle salınan, ısıltılı toz zerreciklerinin içinde seni göreceğim.

Tüm beyazların içinde senin verdiğin o beyaz son nefesi içime çekeceğim.